

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Statu Hominis Morali In Vita Et Post Mortem

Opfermann, Paul

Moguntiae, 1769

Quæstio III. An futurum aliquando sit judicium supremum solemne, &
publicum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40701

Ad 4um Infideles quoque & peccatores à mortuis resurgent, ut tamquam homines divino Judici sistantur, & recipiat unusquisque, prout gessit in suo corpore. Nec tamen cæci, claudi, aliique cum suis defectibus suscitandi sunt. Si enim statuatam (iterum S. AUGUSTINUS L. cit. c. 19.) potest artifex homo, quam propter aliquam causam deformem fecerat, conflare, & pulcherrimam reddere, ita ut nihil inde substantiæ, sed sola deformitas pereat . . . . Quid de omnipotenti Artifice sentiendum est?

Q U A E S T I O III.

An futurum aliquando sit iudicium extremum
solemne, & publicum?

Duplex Iudicium Dei statuunt, & credunt Orthodoxi, *particulare*, quod quasi in occulto peragitur; & *universale*, dum omnes omnino homines divino Judici sistantur sententiam publicam & ultimam audituri. De priore illo loquitur Apostolus ad *Hebr* 9. *Statutum est hominibus semel mori, post hoc autem iudicium.* Id ipsum Christus significat *Luc* 16. vel in parabola, vel historicè dicens: *Factum est autem, ut moreretur mendicus, & portaretur ab Angelis in sinum Abrahe: mortuus autem est & dives, & sepultus est in inferno.* Igitur uterque iudicium subiit post mortem, quietis alter, alter damnationis. Idem est totius Ecclesiæ, & Fidelium sensus, quin & homines, cum morti appropinquant, frequentius non tam mortem, quam communi omnibus necessitate subeundam esse non ignorant, quam secutura

177.
Du-
plex
judi-
cium
Dei.

turum statim iudicium perhorrescunt. Iudicium universale negarunt præter cæteros, Materialistæ semper omnes, & nostrâ ætate Increduli ac Theistæ velut inane commentum explodunt.

178.
Erit
judi-
cium
extre-
mum.

Futurum aliquando est iudicium universale publicum & solemne. Extremi hujus iudicii diem jam prænuñciavit ISAIAS c. 13. *Ecce dies Domini veniet, crudelis & indignationis plenus, & ira furorisque, & ad ponendam terram in solitudinem, & peccatores ejus conterendos de ea. Quoniam stellæ cæli, & splendor earum non expandent lumen suum: obtenebratus est sol in ortu suo, & luna non splendet in lumine suo. Et visitabo super orbis mala, & contra impios iniquitatem eorum, & quiescere faciam superbiam infidelium, & arrogantiam fortium humiliabo.* Et MALACHIAS c. 4. dicens: *Ecce enim dies venit succensa quasi caminus, & erunt omnes superbi & omnes facientes impietatem stipula, & inflammabit eos dies veniens, dicit Dominus exercituum, quæ non derelinquet eis radicem & germen. Ecce ego mittam vobis etiam Prophetam, antequam veniet dies Domini magnus & horribilis.* Clariùs secundi adventûs sui diem expressit Christus Matth. 24. à v. 27. *Sicut fulgur exit ab Oriente, & paret usque in Occidentem, ita erit & adventus Filii hominis. Ubi cumque fuerit corpus, illic congregabuntur & aquilæ: Statim autem post tribulationem dierum illorum, Sol obscurabitur, & luna non dabit lumen suum, & stellæ cadent de cælo, & virtutes cælorum commovebuntur; & tunc parebit signum Filii hominis in cælo: & tunc plangent omnes tribus terræ: & videbunt Filium homi-*

homi-

hominis venientem in nubibus cœli cum virtute multa, & majestate. Et mittet Angelos suos cum tuba, & voce magnâ: & congregabunt electos ejus à quatuor ventis. Et c. 25. postquam exposuisset, à servis Domino reddendam esse rationem de talentis, quæ Dominus peregrè profecturus ipsis crediderat, addit: Cùm autem venerit Filius hominis in majestate sua, & omnes Angeli cum eo, tunc sedebit super sedem majestatis suæ: & congregabuntur ante eum omnes gentes, & separabit eos ab invicem, sicut pastor segregat oves ab hædis; & statuet oves quidem à dextris suis, hoedos autem à sinistris: tunc dicet Rex his, qui à dextris ejus erunt: Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum à constitutione Mundi. . . Tunc dicet & his, qui à sinistris erunt: Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis ejus. Apostolus ep. I. c. 4. Theſſalonicenses consolaturus ita scribit: Nolumus autem vos ignorare fratres de dormientibus, ut non contristemini, sicut ceteri qui spem non habent. Si enim credimus, quod Jesus mortuus est, & resurrexit: ita & Deus eos, qui dormierunt per Jesum, adducet cum eo. Hoc enim vobis dicimus in verbo Domini. quia nos, qui vivimus, qui residui sumus in adventum Domini, non præveniemus eos, qui dormierunt. Quoniam ipse Dominus in jussu, & in voce Archangeli, & in tuba Dei descendet de cœlo: & mortui, qui in Christo sunt, resurgent primi. Tum c. 5. De temporibus autem, & momentis fratres, non indigetis, ut scribamus vobis. Ipsa enim diligenter scitis, quia dies Domini, sicut

fur in nocte, veniet. Dogma hoc Catholicum
 profitemur in Symbolo Apostolorum, in Nicæno &
 Cpolitano. Nec desunt rationes, quibus istud
 suadetur. 1°. Ut creaturæ omnes rationales agno-
 scant supremum Dei dominium in vivos & mortuos,
 sentiantque Deum uti Autorem, ita & Judicem
 omnium esse. 2°. Ut Deus publico & solemnî ju-
 dicio legum suarum autoritatem vindicet. 3°. Ut
 vindicet providentiam suam, quam nefarii & sacri-
 legi mortales impio & temerario ausu toties accu-
 sarunt; elucebit tum bonitas, qua se habuit erga
 bonos & malos, utrisque gratiarum suarum dona
 largiendo, suppeditando salutis media, spatium
 poenitentiae indulgendo; elucebit sapientia in bonis,
 quæ ita sive prosperos, sive adversos casus tempe-
 ravit, ut ad salutem prodesse; in malis quoque,
 cum his eam sortem conditionemque indulsit,
 ut vel blandè allicerentur in prosperis, vel ab ad-
 versis ad frugem meliorem inviti compellerentur.
 Elucebit justitia virtuti & bonis operibus præmia,
 vitiis & sceleribus supplicia decernendo. 4°. Ipsi
 etiam justî quodam jure suo postulant causas suas
 æquissimas palam & in conspectu omnium dijudica-
 ri: etenim dum viverent in terris, ab iniquissimis
 hominibus gravissimas sapius injurias passi sunt,
 non modo fecerunt jacturam bonorum temporalium,
 sed famæ etiam, honoris & vitæ, quin reliquum
 ipsis esset, causæ suæ æquitatem, suamque inno-
 centiam testatam facere. Publica hæc flagitia fuere,
 injuriæ publicæ; publico igitur judicio discuti exi-
 gunt, & condemnari. Quin ipsius adeo humanæ
 societatis recta constitutio publicum hujusmodi ju-
 dicio postulare videtur: cum enim in quavis re-
 publi-

publica bene ordinata tribunal esse debeat, in quo boni cives triumphent, mali scelerum accusati meritis ex publica sententia pœnas exsolvant; quanto magis sapientissima justissimaque hujus Universitatis gubernatio à Deo postulat, ut in judicium vocet omnes, ac singulis retribuatur, prout in corpore gesserunt; ut palam vindicet, quos ambitio, livor, avaritia, libido, impietas & cæcus furor inique depresserunt. Neque hominum duntaxat, sed ipsius etiam Dei causas publicas in publicum vocari judicium oportet, puta Fidei Religionis & Ecclesiæ; quæ videlicet iniquiores habuere iudices, immo & hostes sunt eos expertæ, qui ab humano die nihil sibi metuebant. Sæpe etiam inter mortales occulta latent scelera, latet sacrilegus Dei divinarumque rerum contemptus, quin & speciosis sæpe titulis honestantur injuriæ, peccata gravissima virtutis ac pietatis nomine illustrantur: Et ista num ferat Deus, cujus justitia infinita est? hæc numquam in lucem apertam protrahat? *Nihil itaque est opertum, quod non revelabitur, & occultum, quod non scietur. Matth. 10. c.*

Respondetur ad objecta.

Obj. I. ISAIAS c. 13. solùm prædicit ingentem & crudelem *Babyloniorum* vastationem à *Medis*, ut patet ex v. 1. *Onus Babylonis, quod vidit Isaias filius Amon.* Resp. Verba *Isaiæ* equidem secundùm *literam* de excidio *Babylonis* intelliguntur, mysticè tamen extremo diei judicii conveniunt, maximè cùm Christus in Evangelio iisdem prope verbis usus fuerit, cùm de judicio extremo loqueretur.

Obj. II. Quodsi Deus ad terribile adeo, quale describitur, iudicium homines sit vocaturus, cur ergo diem illius & horam celavit? num fortassis voluit, ut homines præ continuo illius timore & terrore contabescerent? id verò quis de immensa Dei bonitate cogitare sine piaculo possit? *Resp.* Ipse Dominus est: annon potuit facere, quod voluit? quis est homo, ut de divinis consiliis audeat conqueri? sapientissimè voluit iudicii tempus nobis absconditum esse, ut nullum non tempus esset, quo pio & salutari timore correpti venturum iudicem expectaremus. Diei hujus incertitudo bonos confirmat, ne à recto salutis tramite deflectant; terreat impios, ut à scelere ad poenitentiam sine mora redeant; optanda infirmis, ne à potentibus hujus seculi opprimantur; salubris potentibus, ut reddendæ palam altiori Judici rationis memores intra honestos justis & æqui limites sese nullo non tempore contineant. Incredule! nonnisi immensam Dei bonitatem jactitas: annon Deus quoque infinitè justus est? Deus sicut per essentiam suam infinitè bonus, ita per eandem naturam infinitè justus est, nec minùs justitia, quàm bonitas divinæ providentiæ essentialia attributum est. Amari Deus cupit, verùm & timeri, quia Pater est, & Dominus: noluit majestatem suam in contemptum adducere, cùm leges dedit hominibus: præmiorum poenarumque sanctione eas confirmavit: publicum hujus aliquando testimonium dare decrevit; quocirca in solenne iudicium omnes ac singulos adducet. Neque est, cur homo Deo fidelis præ metu animo contabescat, quia benignum habebit iudicem; scelerati autem utinam horribilis istius iudicii timore correpti

correpti

correpti ad saniora redirent, ne cogantur cum ardoribus habitare sempiternis.

Obj. III. Si iudicium datur particulare, quorsum istud universale? an fortè Deus latam semel sententiam mutabit? *Resp.* Particulare cuiusvis hominis iudicium quasi in occulto peragitur: publicum autem erit illud extremum, ut manifesta sint omnibus & virtutis præmia, & scelerum supplicia. Hoc nempe testimonium veluti debetur virtuti antea incognitæ & spretæ ab impiis, debetur vitiis sive occultis, sive manifestis, ut scelerati inenarrabiliter confundantur, qui confusi non sunt tantis sese flagitiis contaminare. Et siquam comparationem instituere fas est: nonne lata in reum domesticos intra parietes sententia publico etiam in foro denunciari solet? quoties præclara civium merita publicis laudibus decantantur? ad latam in iudicio particulari sententiam quod attinet: hanc iustissimus & incommutabilis iudex adeo non mutabit, ut potius pro omni æternitate sit confirmaturus. *In quo quemque statu* (inquit S. AUGUSTINUS ep. 80.) *invenerit suus novissimus dies, in hoc eum comprehendet mundi novissimus dies: quoniam qualis in die isto quisque moritur, talis in die illo iudicabitur.*

Obj. IV. Deus prohibuit hominibus, ne occulta aliorum peccata in lucem trahant: & quomodo ipse, quæ abdita erant, scelera omnium mortalium oculis videnda proponet? *Resp.* Quamdiu homines in terris vivunt, noluit Deus, ut occulta aliorum peccata cæteris manifestarentur, tum ut charitati locus esset, tum ut scandala inde sæpius nascitura prohiberentur; tum etiam ut ipsius peccatoris fa-

mæ & existimationi consuleretur. In die autem iudicii neque locus est charitati erga reprobos, neque timor scandali est, neque fama damnatorum est aliqua, sed infamia, confusio, & opprobrium sempiternum.

α) In iudicio hoc extremo stabunt homines electi à dextris induti corpora gloriosa quatuor singularibus dotibus micantia, *impassibilitate* videlicet, *claritate*, *agilitate*, & *subtilitate*. Impassibilitas omnem corruptionem, omnemque dolorem excludet: claritas faciet, ut singule corporis partes radios evibrent lucidissimos; agilitas virtutem dabit celerrimè sese movendi; subtilitate corpus id obtinebit, ut alia corpora penetrare queat. Has dotes expressas legimus 1. ad Cor. 15. *Seminatur corpus in corruptione, surget in incorruptione: seminatur in ignobilitate, surget in gloria; seminatur in infirmitate, surget in virtute: seminatur corpus animale, surget spirituale.*

QUAESTIO IV.

Quid de Millenariorum regno statuendum sit?

179. **F**uere olim, qui dicerent, justorum animas corporibus superstites vivere in beata requie, post corporum autem resurrectionem per mille annos in terris cum Christo regnaturas; quo elapso tempore, finitoque generali iudicio, electi omnes una cum Christo in cœlum ascenderent, visione Dei intuitivâ perpetuò fruituri. Qui huic opinioni adhærebant, *Millenarii*, sive *Chiliastæ* vocabantur. Non tamen una erat omnium *Millenariorum* sententia: nam alii cum *Cerintho* circa finem I. Seculi regnum sibi effingebant deliciis carnalibus affluens, dicentes prope Hierosolyman

cum